

[Arbejds- og Socialministeren.]

hjælp, der i Almindelighed kan ydes i de enkelte Tilfælde, og om Størrelsen af det Beløb, Kommunerne kan anvende til Til lægshjælp til Personer, der oppebærer vedtægtsmæssig Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Samtidig gives der mere præcise Regler om de Tilfælde, hvor Kommunehjælp skal medføre Fattighjælpvirkning. Det drejer sig dels om de Tilfælde, hvor vedkommende ved uforsvarlig Økonomi selv er Skyld i, at der maa ydes ham Kommunehjælp, herunder om Tilfælde, hvor en Person har maattet søge Sygehjælp, fordi han ikke er nydende Medlem af en Sygekasse, uanset at han efter sine Forhold burde være det, dels om Tilfælde, hvor Kommunehjælpen er ydet i længere Tid, saaledes at Retsvirkningerne af den Grund bør indtræde. Disse Bestemmelser hviler paa de samme Principper som de tilsvarende Bestemmelser i Forsorgsloven af 1933:

Jeg gør opmærksom paa, at ogsaa disse Bestemmelser forudsætter et omfattende og bekosteligt Kontrolapparat, men det er — som det siges i Betænkningen — *det afgørende* ved de ændrede Regler, at der fremtidig af Administrationen skal kunne føres nøje Kontrol. Vil man dette, maa man ogsaa ville Midlerne, saa jeg gaar ud fra, at man er paa det rene med, at der vil opstaa ikke ubetydelige Udgifter paa dette Omraade.

Endelig indeholder Lovforslaget en Række Ændringer af de Bestemmelser, der fastsætter, hvornaar den Kommune, hvor den trængende opholder sig, og som derfor maa yde ham Hjælp, kan faa den ydede Hjælp erstattet af en anden Kommune. Disse Bestemmelser er udarbejdet paa Grundlag af en Betænkning, der er afgivet af det staaende Udvalg angaaende Socialreformen. Som det fremgaar af Betænkningen fra Udvalget af 8. April 1941, har et Underudvalg inden for dette ikke haft noget at erindre imod, at de nød Fremme. Ogsaa disse Bestemmelser er ledsaget af udførlige Bemærkninger, og jeg mener ikke, at der ved denne Lejlighed er Grund til at gøre dem til Genstand for en særlig Omtale.

Til denne summariske Gennemgang af Forslagenes Hovedpunkter skal jeg endnu føje, at jeg i Udvalget har taget det Forbehold, at hele Stoffet maatte gøres til Genstand for en Finbehandling i Ministeriet, naar Udvalgets Arbejde var afsluttet. Som det fremgaar af Lovforslagene, har denne efterfølgende Behandling kun ført til meget faa Ændringer. Herudover har man i Mini-

steriet indføjet de nødvendige Konsekvensændringer, Ikrafttrædelses- og Overgangsbestemmelser, og af Hensyn til, at man maa ønske Lovene optrykt, er der endelig stillet Forslag om Ophævelse af visse Bestemmelser, der ikke mere har praktisk Betydning.

Jeg har under Udvalgsbehandlingen givet Udtryk for, at det ikke er med Glæde, jeg er gaaet med til dette Arbejde, og jeg ønsker ogsaa at sige det her.

Jeg finder ikke, at de Misbrug, man har talt saa meget om, er større her end paa mange andre Omraader, og jeg finder det tvivlsomt, om det, set paa langt Sigt, er rigtigt at foretage denne Revision under de nuværende Forhold.

Men som jeg har sagt andetsteds, maa jeg være af den Opfattelse, at den sociale Lovgivning maa have Støtte fra et overvejende Flertal i Befolkningen, og naar enkelte Befolkningsgrupper, bl. a. paa Grund af en efter mit Skøn overdreven Agitation, stiller sig kritisk til denne Lovgivning, ja, saa kan jeg godt indse, at det kan blive vanskeligt at opretholde de nugældende Bestemmelser fuldt ud.

De foreslaaede Ændringer tilsigter da at dæmme op for Misbrug — selv om det paa mange Omraader sker ved en meget omfattende og bekostelig Administration.

Paa den anden Side har denne Revision vist Styrken i de bestaaende Organisations- og Bærekraften i Socialreformens Grundprincipper.

Jeg har nok hørt, at der fra enkelte Sider har været Røster fremme om, at man burde gaa videre og adskillige Arbejdsløsheds-kasserne fra Fagforeningerne. Heroverfor skal jeg henvise til, at Udvalgets Betænkning klart har understreget Betydningen af, at Fagforeningerne forpligter alle deres Medlemmer — ogsaa dem, der ikke har nogen synderlig Arbejdsløshedsrisiko — til at forsikre sig mod Arbejdsløshed og svare de ofte meget tyngende Kontingenter.

Uden denne Forpligtelse vilde Arbejds-løshedsforsikringen ikke være meget værd. Den vilde kun omfatte dem, man i Forsikringsverdenen kalder de mindre gode Liv, og dens Stabilitet vilde forsvinde fuldstændig, naar Medlemmerne kunde gaa ind og ud af Forsikringen efter eget Fordogt-befindende.

Med Hensyn til Forsorgsloven har det naturligvis været glædeligt at konstatere, at ingen i Udvalget har kunnet føre noget Bevis for, at det var Loven og dens Principper, der var noget i Vejen med. Efter meget indgaaende Diskussioner har alle